

forfjellige Sider. Jeg troer at have Ret i, at man ikke skal opgive dette som noget Rigtigt, at kunne bringe en saadan Mand's hele Forhold paa Dmtale ved en sliq Leilighed; en ganske anden Sag er det, paa hvad Maade det skeer. At det kan gjøres paa en plump, en stødende og altsaa urigtig Maade, at der ved en saadan Leilighed kan gaaes ind paa Sager, det Offentlige aldeles uvedkommende, det skal jeg meget gjerne erkjende, men at det ogsaa kan gjøres paa en saadan Maade, at den Vedkommende ikke kan beklage sig derover, troer jeg staaer fast, og hvad min Dmtale om denne Mand angaaer, skal jeg altid vedstaae og være bekjendt, hvad jeg har sagt; jeg troer ikke, at han skal kunne beklage sig over, hvad jeg har yttret om ham. Jeg har tværtimod anbefalet Sagen, saa godt jeg kunde, og har fremhævet det, som i Mandens Virksomhed syntes mig at tale derfor. Jeg angav tillige den Begrændsning, at kun det burde omtales, som kunde have Interesse for det Offentlige. Deri troer jeg, at have vist den rette Grændse, hvortil man kunde og burde gaae.

Jeg troer dog ikke, at det vilde være ønskeligt, om man fik en saadan stricte Pensionsberegning som den, den ærede sidste Taler har lovet at gjøre Forslag om; jeg troer, at den ærede Minister allerede ved de Uttringer, hvormed han er fremkommen, siden jeg sidst havde Ordet, har givet os Bink, som kunne være nogenlunde tilfredsstillende, og da Sagen skal behandles to Gange til her i Thinget, maatte man jo ogsaa her kunne faae, hvad man yderligere ønskede i saa Henseende, idet jeg rigtig nok antager, at denne Sag ikke egner sig til at gjøres til Gjenstand for et Udvalgs Bearbejdelse. Jeg kan ikke Andet end endnu engang anbefale Lovforslaget med den udtryfkelige Bemærkning, at det forekommer mig, at jo mere man omtaler denne enkelte Mand, der skal have en saadan exceptionel Understøttelse, desto mere træder det Giendommelige frem, som har bevæget Thinget til at give netop ham denne Understøttelse, og jo mere det bliver klart, at det skeer paa Grund af ganske særegne Omstændigheder, desto mindre drager en saadan Lov for Fremtiden til Følge. Derfor troer jeg, at det er godt, at ved en Sag af den Art,

der især berøre personlige Forhold, det Personlige netop med Hensyn til det Specielle bliver vidtløftigen og ganske tydeligt omtalt og fremstillet for dem, der her skulle afgive deres Stemmer; jo mere dette er skeet, desto mindre Betænkelighed troer jeg der er ved at gaae ind paa Loven.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 68 St.

Sasle: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedfattes et Udvalg, bestaaende af 3 i Salen valgte Medlemmer.

Grundtvig: Jeg skal fraraade ethvert Udvalgs Nedfattelse i denne Sag.

Da intet andet Forslag fremkom, fattedes Sasles ovenstaaende Forslag under Afstemning og forkastedes med 45 Stemmer mod 26.

Ændringsforslag indkrævedes til Indlevering i Bureauet til Torsdag Middag.

Man gik derefter over til det næste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov om Tilveiebringelse af Midler til fri kirkelig Fattigunderstøttelse og om disse Midlers Bestyrelse (Lovforslaget findes i Anhanget, Spalte 507 ff.).

C. C. Møller: Jeg skal tillade mig at anbefale dette lille Lovforslag til den ærede Forsamlings Bevillie, idet det, saavidt jeg kan skjønne, gaaer ud paa, uden at behyrde eller besvære Noget, at skaffe Midler tilveie til at hjælpe paa beskedne, trængende Nødsidende. Det har altid i den kristelige Menighed været betragtet som en hellig Pligt at udøve Goddædighed, og man har altid erindret den Noes, som hiin Enke fik, som gav sin Skjærv i de Fattiges Tavle; man har derfor ved den offentlige Gudsdyrkelse enten ladet ombære eller udstille Tavler til Hjælp for de Fattige, og